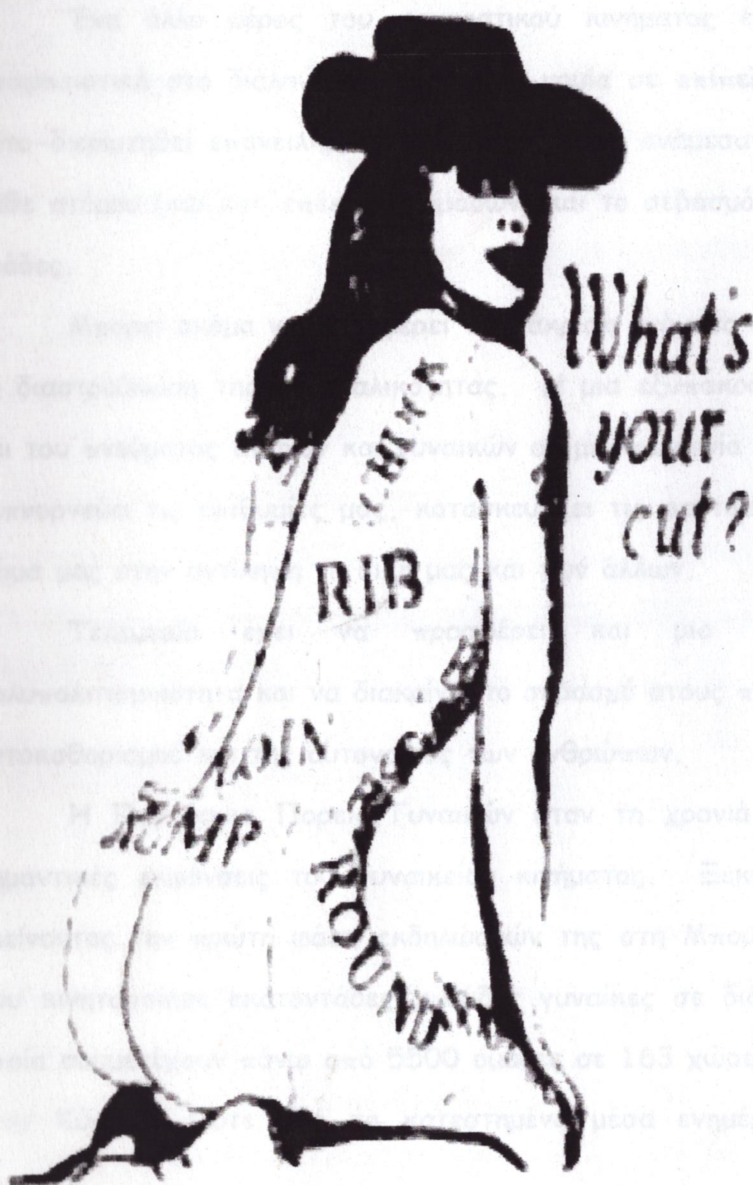
Γυναικεία Θέματα

άτυπος

www.atyposcyprus.org

Για τα γυναικεία Θέματα.......

Έχει κάτι να προσφέρει το φεμινιστικό κίνημα στις προσπάθειες για ένα μετα-νεοφιλελεύθερο κόσμο;

Ένα μέρος του έχει κατ' αρχήν να καταθέσει μια ξεκάθαρη διαπίστωση που πολλές φορές δεν είναι καθόλου ορατή από τις άλλες γωνιές του Κινήματος, ότι δηλαδή είναι η κατάργηση της ιεραρχίας που αποτελεί το κλειδί για την αναδόμηση των σχέσεων ανάμεσα μας, της σχέσης μας με το περιβάλλον, των σχέσεων των κοινωνικών ομάδων, των σχέσεων ανάμεσα στις κοινωνικές, πολιτισμικές, φυλετικές ή όποιες ομάδες.

Ένα άλλο μέρος του φεμινιστικού κινήματος έχει τη δυνατότητα να συμβάλει αποφασιστικά στο διάλογο για την αυτο-νομία σε επίπεδο ατόμων και ομάδων γιατί έχει αυτο-διερωτηθεί επανειλημμένα για τη διάκριση ανάμεσα στο σεβασμό στην αυτονομία του κάθε ατόμου (και κατ΄επέκταση ομάδων) και το σεβασμό *ανάμεσα* σε αυτά τα άτομα ή τις ομάδες.

Μπορεί ακόμα να προσφέρει τη διάκριση ανάμεσα στη σεξουαλική απελευθέρωση και τη διαστρεύλωση της σεξουαλικότητας. Η μια εξυπακούει την αυτοδιάθεση του σώματος και του πνεύματος αντρών και γυναικών σε μια κοινωνία ισοτιμίας και σεβασμού και η άλλη εκπνορνεύει τις επιθυμίες μας, κατασκευάζει τις φαντασιώσεις μας και κατακερματίζει το σώμα μας στην αντίληψη τη δική μας και των άλλων.

Τελευταία έχει να προσφέρει και μια σοβαρή θέση απέναντι στην πολυπολιτισμικότητα και να διακρίνει το σεβασμό στους πολιτισμούς από τις ελευθερίες του αυτοκαθορισμού και της αυτονομίας των ανθρώπων.

Η Παγκόσμια Πορεία Γυναικών ήταν τη χρονιά που διανύουμε μια από τις πιο σημαντικές εκφάνσεις του γυναικείου κινήματος. Ξεκινώντας από το Σάο Πάολο και κλείνοντας την πρώτη φάση εκδηλώσεών της στη Μπουρκίνα Φάσο, ήταν μια παρέμβαση που κινητοποίησε εκατοντάδες χιλιάδες γυναίκες σε διάφορα μέρη του κόσμου και στην οποία συμμετέχουν πάνω από 5500 ομάδες σε 163 χώρες. Τίποτε δεν ακούσαμε γι΄ αυτή στην Κύπρο! Ούτε από τα κατεστημένα μέσα ενημέρωσης, ούτε από τις γυναικείες

οργανώσεις (που αλήθεια τι είναι ακριβώς το περιεχόμενο του φεμινισμού που υλοποιούν;) Η σιωπή στη χώρα μας για τα γυναικεία θέματα είναι παντελής. Πού βρίσκεται ο λόγος των γυναικών για την πορνεία; Για τη βία; Για το κράτος; Για το περιβάλλον; Για την εκπαίδευση; Για τις συνθήκες εργασίας; Για το σεξισμό;

Είναι μια βασική, αν και φθαρμένη και βαρετή πολλές φορές ερώτηση: Τι είναι ο σεξισμός; Από πού κρατά η σκούφια του που έτσι κι αλλιώς τη φορούμε άντρες-γυναίκες, μικροί - μεγάλοι, νέοι - γέροι, εργάτες και μη εργάτες... Μετά από χρόνια συζητήσεων και χιλιόμετρα τυπωμένων λόγων πάνω στο σεξισμό, τον έχουμε εντοπίσει στα πεδία των εργασιακών ευκαιριών και της μισθοδοσίας, της διαφήμισης και της μόδας, των σχολικών εγχειριδίων και των μέσων ενημέρωσης, των κοινωνικών θεσμών και δομών, των νόμων και των παρανομιών. Γενικά σε όλα τα πεδία που υλοποιούνται στον «σκληρό κοινωνικό δίσκο» έχουμε όντως κάμει μεγάλες προόδους. Έχουμε πει ελάχιστα για τη σιωπηλή σεξιστική γλώσσα του σώματος, των επιφωνημάτων, της επιλεκτικής προσοχής και απόδοσης θετικότητας ή αρνητικότητας και τόσων άλλων «δεύτερης διαλογής» παραγόντων που εξοβελίζουν και συνθλίβουν προνόμια που έχουν κατακτηθεί με αγώνες χρόνων όπως το να συμμετέχουν οι γυναίκες στις αποφάσεις.

Ακούονται ψιλά γράμματα βεβαίως σκέψεις πάνω στο «λεπτεπίλεπτο» σεξισμό, όταν έχουμε αδρές εκφράσεις του όπως το ότι το 70% των φτωχών παγκοσμίως είναι γυναίκες, ότι οι γυναίκες αποτελούν το 40% του παγκόσμιου εργατικού δυναμικού κατέχοντας μόλις το 1% της γης, ότι στα χαρτιά 110 εκατομμύρια κορίτσια μεταξύ 4 και 14 ετών εργάζονται, ότι τέσσερα εκατομμύρια γυναίκες και κορίτσια πουλιούνται κάθε χρόνο για οικειακή δουλεία, καταναγκαστικούς γάμους και πορνεία και το ότι μία στις τέσσερις γυναίκες υπήρξε ή θα υπάρξει θύμα βιασμού στη ζωή της.

Δ.Π.

Ο φεμινισμός, μία ευκαιρία για τη δημοκρατία

των Αν Ζελενσκί, Εβελίν Ροσεντερό και Φρανσουάζ Φλαμάν

8 Μαρτίου, 2005

Le Féminisme, une Dynamique Démocratique

© Le Monde

Ανησυχούμε, διότι οι κοινωνίες μας διχάζονται ανάμεσα σε δύο άκρα.

- Από τη μια η **υπερ-φιλελευθεροποίηση** των ηθών, που αγοράζει, πουλά, ενοικιάζει τα σώματα και τις σεξουαλικές εξυπηρετήσεις των γυναικών.
- Από την άλλη ο **θρησκευτικός φανατισμός**, που τις αποκλείει και τις καταπιέζει.

Αυτά συμβαίνουν κάτω από τη μύτη μας, με την σοκαριστική μάλιστα ανοχή πολιτικών της αριστεράς και της δεξιάς, αλλά και ορισμένων φεμινιστριών.

Οι δύο αυτές τάσεις απειλούν τις ελευθερίες που κατέκτησαν οι γυναίκες στις κοινωνίες μας. Δε σκοπεύουμε να μείνουμε θεατές στην εξέλιξη αυτή.

Εδώ και τριάντα πέντε χρόνια συμμετέχουμε στην αναγέννηση του φεμινιστικού κινήματος, που κατόρθωσε να αλλάξει, τόσο γρήγορα και τόσο βαθιά τον παλιό κόσμο. Σήμερα όμως διαπιστώνουμε πως οι αγώνες μας απειλούνται.

Η απελευθέρωση βρίσκεται στην καρδιά της φεμινιστικής μας στράτευσης, αλλά η ελευθερία δεν μπορεί να ταυτίζεται με την υποταγή ή την εκμετάλλευση.

Στο όνομα μίας υποτιθέμενης «ελευθερίας έκφρασης» σήμερα επιβάλλεται στο δημόσια χώρο μία πορνική εικόνα του γυναικείου σώματος.

Δεν αντιδρούμε στην προσβολή αυτή κατά της αξιοπρέπειάς μας από πουριτανισμό. Εδώ και καιρό έχει δειχθεί πως υπάρχει σχέση μεταξύ της πανταχού παρούσας πορνογραφίας από τη μια, των όλο και βιαιότερων και σεξιστικών συμπεριφορών εκ μέρους των ανδρών από την άλλη.

Τα αγόρια πλέον εκπαιδεύονται στη σεξουαλικότητα μέσω σκηνών όπου το

γυναικείο σώμα περιφρονείται, χρησιμοποιείται ως εργαλείο και εξευτελίζεται.

Εμείς διεκδικήσαμε το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης του σώματος και των επιθυμιών μας, όχι εκείνο της υποταγής στους πόθους των άλλων, ούτε να είμαστε «βιάσιμες» και κακοποιούμενες χάριν της καλοπέρασης των ανδρών.

Αρνούμαστε έναν κόσμο όπου ο άνθρωπος θα είναι ένα εμπόρευμα όπως όλα, και οι γυναίκες ένα ανταλλακτικό προϊόν μεταξύ ανδρών.

Τέλος, άλλη μια παρεξήγηση της «ελευθερίας» ήταν η διεκδίκηση, από ορισμένες μουσουλμάνες, να φοράνε τη μαντίλα -προαιώνιο σύμβολο της καταπίεσης της γυναίκας- εκεί όπου δεν έχει θέση (στο δημόσιο σχολείο, ΣτΜ).

Η παράδοξη υποστήριξη που σήμερα βρίσκουν από όλη την άκρα αριστερά, που κάποτε κατήγγειλε το θρησκευτικό σκοταδισμό, οπωσδήποτε μας καταπλήσσει. Όπως το κάνει και η αδιαφορία των διαδοχικών κυβερνήσεων απέναντι στον κοινοτισμό, που βρίσκεται στον αντίποδα του γαλλικού ουνιβερσαλισμού, που κατά τα άλλα υποτίθεται πως υποστηρίζουν.

Βρισκόμαστε σε πλήρη σύγχυση.

Χρειάζεται να ξεκαθαρίσουμε τι σημαίνει φεμινισμός, προκειμένου να κατανοήσουμε καλύτερα την κεντρική θέση που εξακολουθεί να καταλαμβάνει στις αλλαγές που συμβαίνουν στον κόσμο μας.

Πρόκειται για έναν αγώνα για την ισότητα μεταξύ ανδρών και γυναικών, για μία απόλυτα κριτική προσέγγιση των κατεστημένων διαφυλικών σχέσεων και για ένα κοινωνικό πρόταγμα που διαπερνά τις κοινωνικές, εθνικές και πολιτικές κατηγοριοποιήσεις.

Η έλλειψη προσανατολισμού οδήγησε στην αναβίωση των αρχαίων θρησκειών, που υπήρξαν εργαλεία επικυριαρχίας των ανδρών επί των γυναικών και αντιτίθενται στην ισότητα των φύλων. Στη Γαλλία οι θρησκείες εκτοπίστηκαν από το δημόσιο χώρο (με το νόμο του 1905). Σήμερα όμως διαπιστώνουμε μία άνοδο του θρησκευτικού φανατισμού, όπου ο ισλαμισμός παίζει το ρόλο του «ίππου της Τροίας», για όσους απειλούν τις δημοκρατικές και φεμινιστικές μας κατακτήσεις.

Η υποστήριξη στην «πολυπολιτισμικότητας» καταλήγει συχνά στην προστασία του Θρησκευτικού φανατισμού, στο όνομα του αντιρατσισμού.

- Πώς όμως είναι δυνατό να διεκδικείς ταυτόχρονα την ισότητα των φύλων και μία πολιτιστική ταυτότητα όπου η καταπίεση της γυναίκας συνιστά δογματική θέση;
- Πώς να ανέχεσαι, εντός ενός κράτους δικαίου, να γίνονται ανεκτές πρακτικές ακρωτηριασμού μικρών κοριτσιών, γάμων με το ζόρι, υποχρεωτικής πολυγαμίας;

Ο πραγματικός σεβασμός των άλλων πολιτισμών συνίσταται στο να παίρνεις από τον καθένα ό,τι θετικότερο έχει για το καλό της ανθρώπινης κοινότητας, κι όχι να υποτάσσεσαι σε όλες τις πλευρές του, ιδίως σε εκείνες που έρχονται σε αντίφαση με τις βασικές κατακτήσεις των κοινωνιών μας.

Η προτεραιότητα που δόθηκε στη Γαλλία, από ένα ολόκληρο κομμάτι της αριστεράς, στον αντιρατσισμό, επισκίασε τον ολοζώντανο σεξισμό. Για μία ακόμα φορά, η αριστερά πέφτει στην παγίδα των «προτεραιοτήτων». Χτες είχαμε την προτεραιότητα της «ταξικής πάλης», σήμερα εκείνη του «αντιρατσισμού».

Πότε θα κατανοήσουμε πως η μάχη πρέπει να δοθεί σε όλα τα μέτωπα;

Ο φεμινισμός έχει μεγάλο ρόλο να παίξει στην ανασύνθεση του πολιτικού τοπίου. Όχι μόνο δεν περιορίζεται στις υπερβολές για τις οποίες συχνά κατηγορείται, αλλά αντιθέτως, διευρύνει τους ορίζοντες της πολιτικής ανάλυσης, περιλαμβάνοντας νέες μεταβλητές, από μακρόν παραγνωρισμένες.

Ένα ολόκληρο πολιτικό πεδίο, εκείνο του ιδιωτικού χώρου, μπήκε στην πολιτική προβληματική χάρη στους φεμινιστικούς αγώνες. Έτσι είχαμε το «νόμο Βέιλ» (Veil), νόμους κατά του βιασμού, για την ισότητα.

Ο φεμινισμός άνοιξε έναν **τρίτο δρόμο**, που διασχίζει όλες τις παραδοσιακές διαχωριστικές γραμμές. Οι έννοιες της «δεξιάς» και της «αριστεράς», από καιρό σοβαρά κλονισμένες, **δεν είναι πλέον σήμερα αναλυτικά χρήσιμες.**

Η υπόθεση της «μαντίλας» ανέδειξε έτσι πρωτόγνωρες συμμαχίες. Ποιος αλήθεια θα μπορούσε να φανταστεί πως οι παλαίμαχοι

αριστεριστές μας, αυτοί οι ζηλωτές των «προλεταριακών επαναστάσεων», θα συνέπτυσσαν κοινό μέτωπο με τους κήρυκες της «τζιχάντ» και τους υποστηρικτές της πολυγαμίας;

Από την άλλη η εμφάνιση της οργάνωσης «ούτε πουτάνες, ούτε υποταγμένες» και μάλιστα στην καρδιά των λαϊκών προαστίων, στο άντρο της ματσό βίας, προσδίδει νέο σφρίγος στην κοσμικότητα, που τη θεωρούσαμε κατακτημένη υπόθεση.

Φέτος, που γιορτάζουμε τα εκατό χρόνια του χωρισμού μεταξύ θρησκειών και κράτους, είναι η ώρα να επαναβεβαιώσουμε την υποστήριξή μας στην «κοσμικότητα» (laicité), που εγγυάται την ειρήνη και την ισότητα μεταξύ των φύλων, την ελευθερία της συνείδησης και τη δημοκρατία.

Τη θεωρούμε έναν από τους βασικούς πυλώνες της δημοκρατίας μας, που θέτει τον άνθρωπο στο κέντρο των κοινωνικών εξελίξεων και παραμένει ανάχωμα ενάντια στις υπερβολές μίας κοινωνίας που κυριαρχείται από την εμμονή για εξουσία και χρήμα.

Ανάμεσα σε όλες τις παραφροσύνες του κόσμου μας, ο φεμινισμός παραμένει μΙα οδός προς τη φρόνηση.

Οι Anne Zelensky, Evelyne Rochedereux και Françoise Flamant είναι μέλη της «Λίγκας για τα δικαιώματα της γυναίκας» (Ligue du droit des femmes)

Παγκόσμια Πορεία Γυναικών

Ενάντια στη φτώχεια και στη βία

Ποιες είμαστε

Η Παγκόσμια Πορεία Γυναικών είναι ένα παγκόσμιο δίκτυο για φεμινιστική δράση, που επικεντρώνεται κυρίως στην πάλη ενάντια στη φτώχεια και τη βία κατά των γυναικών. Πιστεύουμε στην παγκοσμιοποίηση της αλληλεγγύης. Εκτιμούμε την ποικιλία των γυναικείων κινημάτων. Πιστεύουμε στην πρωτοποριακή ικανότητα των γυναικών, στη σημασία της συζήτησης (διακίνησης) των ιδεών και στρατηγικών μας με άλλες γυναικείες ομάδες και κοινωνικά κινήματα, στη σημασία ενός διεθνούς αυτόνομου γυναικείου κινήματος, διαφανούς, δημοκρατικού και δημιουργικού, και στην απαραίτητη συμμαχία με άλλα κοινωνικά κινήματα.

Έχοντας ιδρυθεί με πρωτοβουλία της Ομοσπονδίας γυναικών του Κεμπέκ (Καναδά) το 1996, η Παγκόσμια Πορεία Γυναικών καθιερώθηκε γρήγορα ως ένα αυτόνομο παγκόσμιο κίνημα, κερδίζοντας την υποστήριξη περίπου 6000 γυναικείων οργανώσεων σε 163 χώρες και περιοχές σε όλο τον πλανήτη.

Οι στόχοι μας

Να ενισχύσουμε και να συντηρήσουμε ένα τεράστιο κίνημα αλληλεγγύης γυναικείων οργανώσεων βάσης ώστε η Πορεία να αποτελέσει ένα γεγονός επιβεβαίωσης των γυναικών του κόσμου.

Να προωθήσουμε την ισότητα μεταξύ γυναικών και αντρών καθώς και μεταξύ των λαών.

Να στηρίξουμε μια πλατιά διαδικασία λαϊκής επιμόρφωσης ώστε όλες οι γυναίκες να μπορούν να αναλύσουν μόνες τους τα αίτια της γυναικείας

καταπίεσης, και να εφεύρουν δυνατές εναλλακτικές λύσεις.

Να προβάλλουμε κοινές διεκδικήσεις και εναλλακτικές λύσεις που βγαίνουν μέσα από τα παγκόσμια γυναικεία κινήματα σε τοπικό, εθνικό, περιφερειακό και διεθνές επίπεδο, σε σχέση με τα ζητήματα της φτώχειας και της βίας κατά των γυναικών.

Να ασκήσουμε πολιτική πίεση στις κυβερνήσεις και στους πολυμερείς πολιτικούς οργανισμούς (π.χ. στον ΟΗΕ) ώστε να θεσμοθετήσουν εκείνες τις αλλαγές που είναι απαραίτητες τόσο για τη συνολική βελτίωση της κατάστασης των γυναικών και της ποιότητας της ζωής τους, όσο και για την προώθηση πολιτικών αφοπλισμού και ειρηνικής επίλυσης των διαφορών.

Να αντιπαρατεθούμε στους διεθνείς χρηματιστικούς, οικονομικούς και στρατιωτικούς θεσμούς (Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, ΝΑΤΟ, Παγκόσμια Οργάνωση Εμπορίου, Παγκόσμια Τράπεζα κλπ.), που ευθύνονται για την εξαθλίωση και την περιθωριοποίηση των γυναικών καθώς και για την εντατικοποίηση της βίας που ασκείται εναντίον μας, και να διατυπώσουμε προτάσεις για εναλλακτικούς θεσμούς.

Να πείσουμε την κοινή γνώμη, άλλους κοινωνικούς τομείς και κοινωνικά κινήματα να θεσπίσουν τις απαραίτητες αλλαγές για τη βελτίωση της κατάστασης των γυναικών και της γυναικείας ποιότητας ζωής παγκοσμίως. **Γι' αυτό ήδη προχωράμε προς το 2005!**

Λαμβάνοντας υπόψη την επείγουσα ανάγκη να προτείνουμε οικονομικές, πολιτικές, κοινωνικές και πολιτιστικές εναλλακτικές λύσεις για να κάνουμε έναν άλλο κόσμο εφικτό, ένα κόσμο που θα βασίζεται στην ισότητα των φύλων και στην ισότητα όλων των ανθρώπων και των λαών, καθώς και στο σεβασμό προς στο περιβάλλον του πλανήτη, και λαμβάνοντας υπόψη την ανάγκη να συζητήσουμε τους οραματισμούς μας γι' αυτόν τον άλλο κόσμο μεταξύ μας, ως γυναίκες και με συμμαχικές οργανώσεις, σε τοπικό, εθνικό, περιφερειακό και διεθνές επίπεδο, υιοθετήσαμε μία νέα διεθνή δράση της Παγκόσμιας Πορείας Γυναικών η οποία θα διεξαχθεί το 2005.

Η δράση αυτή θα περιλαμβάνει τρεις άξονες: την επεξεργασία μιας ***Παγκόσμιας Χάρτας των Γυναικών για την Ανθρωπότητα*** μέσω μιας

διαδικασίας λαϊκής επιμόρφωσης βασισμένης στα 17 παγκόσμια αιτήματα της Πορείας. Την ***οργάνωση σκυταλοδρομιών*** που θα ξεκινήσουν στις 8 Μαρτίου του 2005, στο εσωτερικό των χωρών, από τη μια χώρα στην άλλη και από τη μία περιφέρεια του κόσμου στην άλλη, για να δημοσιοποιήσουμε τη Χάρτα μας και να κερδίσουμε υποστήριξη στις εναλλακτικές λύσεις που προτείνονται από φεμινίστριες. Και τη δημιουργία της ***κουρελούς της αλληλεγγύης*** φτιαγμένης από κομμάτια ύφασμα, στα οποία κάθε συμμετέχουσα θα κληθεί να απεικονίσει το όνειρό της για την ανθρωπότητα. Τα υφασμάτινα κομμάτια θα ενωθούν μεταξύ τους για να αποτελέσουν μια κουρελού και θα χρησιμοποιηθούν στις ταυτόχρονες παγκόσμιες δράσεις που θα πραγματοποιηθούν στο τέλος του 2005.

Η Χάρτα θα χρησιμοποιηθεί σε μια ποικιλία δράσεων σε εθνικό, περιφερειακό και διεθνές επίπεδο, όταν οι γυναίκες θα απευθυνθούν στις εθνικές κυβερνήσεις τους και σε διεθνείς θεσμούς. Θα χρησιμοποιήσουμε επίσης αυτό το ντοκουμέντο μαζί με συμμαχικά κοινωνικά κινήματα, για να προωθήσουμε τις εναλλακτικές μας λύσεις σ' αυτούς τους κύκλους.

Σχετικές Ιστοσελίδες

http://www.poreiagynaikon.gr

http://www.okde.org/divers/ppg_0505.htm

Στιγμές στην ιστορία των γυναικών

TRISTERO

για την κοινωνική και ατομική αυτονομία

Ομάδες Αυτομόρφωσης

[Άνοιξη / 2004]

Περί εισαγωγής ο λόγος…

Η ανάγκη για αυτομόρφωση είναι φυσικά ένας από τους λόγους που συγκροτήθηκε η ομάδα αυτή και ασχολήθηκε με το γυναικείο ζήτημα. Ωστόσο, δεν ήταν ο μοναδικός,

Οι καθημερινές μας εμπειρίες όπως αυτές βιώνονται σε μια σεξιστική κοινωνία αποτέλεσαν την αφορμή για μια κριτική στους σημερινούς ρόλους που αποδίδονται στους ανθρώπους βάσει του φύλου τους. Εδώ τίθεται το ερώτημα αν είναι θεμιτή η διακριτότητα μεταξύ των ανθρώπων με βάση το φύλο τους. Φυσικά, ναι. Το ζήτημα όμως είναι σε ποιο βαθμό φτάνει αυτή αλλά και με τι τρόπο συμβαίνει.

Η κοινωνία υπαγορεύει αόριστους κανόνες που αφορούν το πώς πρέπει ή δεν πρέπει κανείς να ντύνεται, να σκέφτεται, να δρα, με ποιους οφείλει να συνευρίσκεται

ερωτικά κλπ. Όποιος δεν ακολουθεί τους κανόνες αυτούς εύκολα περιθωριοποιείται και βιώνει την απομόνωση από πλειοψηφικές-κυρίαρχες ομάδες που μοιράζονται την ίδια σεξουαλική ταυτότητα ή συμπεριφορά. Ένας άνδρας, δηλαδή, με χαρακτηριστικά θηλυπρεπή ή μια γυναίκα με ανδροπρεπή αντίστοιχα είναι κατακριτέοι από την κοινωνία και υφίστανται την αποδοκιμασία. Για να γίνουν αποδεκτοί οφείλουν να αρνηθούν οτιδήποτε είναι έξω από το κοινωνικό τους φύλο (gender) και τους κανόνες που αυτό υπαγορεύει. Κανόνες σαν κι αυτοί έχουν θεσμιστεί και συνεχίζουν να θεσμίζονται από τους ίδιους τους ανθρώπους. Όμως, στην ιεραρχική κοινωνία στην οποία ζούμε πράξεις και συμπεριφορές καθορίζονται από τα πάνω προς τα κάτω και μάλιστα η υπαγόρευση αυτή είναι έντεχνα καλυμμένη μέσα σ' ένα μανδύα ψευδαισθησης της ελεύθερης επιλογής.

Στερεότυπα, όπως το ότι η γυναίκα οφείλει να είναι ευαισθητη, χαριτωμένη, τρυφερή σύζυγος και στοργική μητέρα, καθώς και το ότι "οι άντρες δεν κλαίνε", αλλά πρέπει να είναι δυναμικοί, ανεξάρτητοι, να έχουν γενικά μια μάτσο συμπεριφορά, να είναι προστάτες της γυναίκας, όλα αυτά είναι μεν αναγνωρίσιμα από όλους ίσως, αλλά όχι ως συμπεριφορές υπαγορευμένες (αντιθέτως, θεωρούνται δεδομένα και αντιμετωπίζονται με τη λογική του ότι "δε θα μπορούσε να είναι διαφορετικά"). Και ενώ η

υπαγόρευση αυτή -έστω και καλυμμένη- είναι υπαρκτή, δε μπορούμε να παραβλέψουμε το γεγονός ότι όλα τα μέλη μιας κοινωνίας συμβάλλουν στη διαμόρφωση πρότυπων, ρόλων, συμπεριφορών, κανόνων, αξιών και στερεοτύπων, μιας και η αλληλεπίδραση είναι το γενετήσιο χαρακτηριστικό μιας ανθρώπινης κοινωνίας. Ωστόσο, το ζήτημα που τίθεται για εμάς είναι αν όλα αυτά είναι συνειδητή επιλογή των ανθρώπων ή πρόκειται για ανακύκλωση συμπεριφορών, αναπαραγωγή ρόλων, άκριτη υιοθέτηση προτύπων κοκ.

Θα βρισκόμασταν σε πλάνη αν πιστεύαμε ότι η συνειδητοποίησή μας αυτής της επιβολής ρόλων, μας καθιστά ικανούς να υπερβούμε τον εαυτό μας ή αρκεί για να αποκτήσουμε την αυθεντικότητα μας, όταν τα μόρια μας τα ίδια συνέθεταν αλλοτριωμένους οργανισμούς πριν ακόμη γεννηθούμε.

Για εμάς, το ζήτημα της συνειδητοποίησης των κοινωνικών φύλων είναι απόλυτα συνυφασμένο με αυτό της ρητής (συνειδητής) κοινωνικής αυτο-θέσμισης. Δε νοείται ελεύθερη κοινωνία, στην οποία θα προάγεται η αυτοδιάθεση του φύλου, με παράλληλη ύπαρξη ιεραρχικών δομών σε όλες τις εκφάνσεις της ζωής μας. Σίγουρα, η πατριαρχική νοοτροπία είναι έντονη και κυρίαρχη και έχει διαποτίσει κάθε είδους σκέψη ή αντιμετώπιση. Ωστόσο, **οι ευθύνες για τους ρόλους και τα στερεότυπα που αυτή επιβάλλει**

βαραίνουν και τα δυο φύλα εξίσου.

Οι άνισες δυνατότητες και ευκαιρίες για τα δυο φύλα ή η ευνοϊκότερη συμπεριφορά προς το ανδρικό μπορούν εύκολα να μας θέσουν ψευτοερωτήματα του τύπου "γιατί να μην παρέχονται στην γυναίκα οι ίδιες εργασιακές ευκαιρίες με τον άνδρα;". Η ύπαρξη της ανδροκρατίας είναι πράγματι γεγονός. Το να βλέπει κανείς, όμως, σ` αυτή το μοναδικό αίτιο του προβλήματος, δεν πρόκειται παρά για μονόφθαλμη αντίληψη.

Η κριτική μας ασκείται σε κάθε μορφή εξουσίας ή ιεραρχίας. Πώς θα αντιδρούσαμε, για παράδειγμα, στην εικόνα μιας γυναικείας φυσιογνωμίας, που κατέχει στο επάγγελμα της θέση ισχύος και άρα ο ρόλος της είναι εξουσιαστικός; (το ερώτημα είναι ρητορικό!) Η σεξιστική κοινωνία δε μπορεί να καταργηθεί μέσα στα πλαίσια της ιεραρχίας. Το πρόταγμά μας, λοιπόν, δεν είναι μόνο η βελτίωση της γυναικείας θέσης σε ζητήματα μόρφωσης, εργασίας κλπ, γιατί δε μπορεί να υπάρξει πραγματική συνεργασία των ανθρώπων ανεξαρτήτως φύλου στην δεδομένη κοινωνία, μιας και ο σεξισμός προωθεί την αντιπαλότητα των δύο φύλων παρουσιάζοντας το ένα ως εχθρό και όχι ως συμπλήρωμα του άλλου.

Συλλογικότητα ::|TRiSTERO|:: Collective

antiCopyright

http://www.tristero.gr

LA ESKALERA KARAKOLA

Centro social feminista

Life in this society being, in the best of cases, a total bore, and no aspect of society being at all relevant to women, it remains to civic-minded, responsible and thrill-seeking females only to overthrow the government, eliminate the money system, install complete automation and destroy compulsive heterosexuality.
(*SCUM*manifesto, Valerie Solanas 1967, freely interpreted)

The image of the queers, the freaks, the wild ones, the cyborgs, the hysterics, the truck-drivers, the frigid ones and the loose ones, the ones in broken high-heels and the barefoot ones assaulting the supermarket of the world, the privatized garden and the wedding ceremony is our most cherished dream. To be divine is always to push the limits, to lose composure, to expose the sexual discipline of Home and Crust; it is to disorganize anew all the categories.

Rights are a useful but insufficient charity, perverse in their disciplinary capacity. Now that capital has been embodied in us with hushed and persistent violence: (re)productive body, consumer body, clean and disinfected body which has repressed the ghost of stigma and death, versatile and accelerated body, it is time to ask: Is a different body possible?

It must be, because here we are.

Times and spaces. The space, in this case, the middle of Lavapies, Madrid. The time, open and changing, that which runs against our desires and our projects. The occupied social center Eskalera Karakola has been a part of

our neighborhood for six years now. A women's project arising from the necessity to experience ourselves, relate and invent ourselves, to communicate and to sabotage the mechanisms of production and reproduction, heterosexual normalization and rigid demarcation of gender roles imposed upon us.

A women's project which undertakes continually to pose questions and to propose from a feminist position, confronting the world with an analysis criss-crossed by the complexity of structures: those same structures which compose us, never innocent, always complex, the same structures which place us in tension and which demand us to understand ourselves as subjects rooted in a particular sex-gender-desire system, in a particular class, in a particular ethnic group, of a particular age. . . in a particular, always pressing space and time.

Thus we occupy and inhabit the Eskalera Karakola. Occupation as a reappropriation of physical space and occupation as a reappropriation of our own living time, of our own desires and affections, our own bodies.

Always diverse and transforming, always different, we have undertaken to open a space for political intervention, an invitation to create a space of participation in all sorts of activities by, for, and with women. A photography workshop, a school for feminisms, the discussions and screenings of 'the House of Difference', the bar as a space to meet ourselves, to take our own pulse, to explode contradictions and collect their creative energy. Energy for interaction and intervention, because the house is not isolated, is not alone, because to understand the it is to take it with you into your own spaces, because the Karakola invites us to step out, critical, political and feminist. Always intervening,

always, that is, coming and going. Finding limits, fighting them, daring ourselves with sometimes greater and sometimes lesser luck: harboring doubts, fragmenting ourselves, recomposing ourselves. And so, between goings and comings, we participate in the coordinating table of the 8th of March , or in the protest actions together with Women in Black, or in the Transatlantic Social Forum, or in the campaign against aggressions in our neighborhood, or in the state-wide gathering of the feminist movement held in Cordoba, or in our jolting and shocking annual presence on the 28th of July. . .

A project which is also indespensable in a neighborhood like Lavapies, submitted for years to an 'urban recovery' plan which has not responded to the needs of those of us who live here, which has put aside our opinions and concerns. A neighborhood which lacks public facilities, acceptable housing conditions, social resources, spaces for meeting and socializing. . . and which faces policies of exclusion and privatization, of ever greater limitation of people's basic rights. And it is here that the Karakola erupts as a more than necessary space, a collective undertaking for relating, encountering, and communicating among women up against this dusty, suffocating, bleached out, fat-free, canned and vacuum packed life.

Spaces and times which press us on in our need to restore the house, an initiative which may at any moment be interrupted. Space which must be rebuilt; time which has us captive. . . We break this waiting by acting, anticipating, pressuring so that the importance of our project be recognized.

Counting on your support.

http://www.sindominio.net/karakola/

ΟΙ ΙΣΠΑΝΙΔΕΣ «ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΤΑ ΜΑΥΡΑ»

Οι **«Γυναίκες στα Μαύρα»** είναι ένα διεθνές δίκτυο και όχι μία διεθνής οργάνωση. Είναι ένα παράδειγμα που βρήκε μιμήτριες σε πολλές χώρες. Ξεκινώντας από τις Γυναίκες στα Μαύρα της πλατείας Μαΐου του Μπουένος Άιρες, που αντιστάθηκαν απέναντι στην αργεντινή δικτατορία, ζητώντας της λογαριασμό για τους αγνοούμενους, και φτάνοντας στο Ισραήλ, όπου οι Γυναίκες στα Μαύρα δραστηριοποιήθηκαν πρόσφατα με όλες τους τις δυνάμεις για την οργάνωση της ανθρώπινης ασπίδας προστασίας των Παλαιστινίων, με τη συμμετοχή ακτιβιστών από όλο τον κόσμο. Περνώντας αναγκαστικά από τις Γυναίκες στα Μαύρα του Βελιγραδίου, φεμινιστική ομάδα που υπήρξε η μοναδική σχεδόν αντιεθνικιστική οργάνωση της αντιπολίτευσης στο Μιλόσεβιτς, κατά τη διάρκεια του πολέμου της Γιουγκοσλαβίας. Μία οργάνωση που συνέδεσε θεωρητικά και πρακτικά το φεμινισμό με τον αντιμιλιταρισμό, αρνούμενη ταυτόχρονα την αλληλουχία **γυναίκα–μητρότητα–ζωή–ειρήνη.** Στις πρόσφατες εκδηλώσεις διαμαρτυρίας στη Σεβίλλη, με αφορμή το πρόσφατο Ευρωπαϊκό Συμβούλιο, συναντήσαμε τις Γυναίκες στα Μαύρα της Ισπανίας και μιλήσαμε με τη **Mireya Forel**, ψυχή της οργάνωσης στην Ανδαλουσία.

Τη συνέντευξη πήρε η Μαρία Καραμεσίνη

Πότε και κάτω από ποιες συνθήκες δημιουργήθηκε η οργάνωση Γυναίκες στα Μαύρα της Ισπανίας;

Δημιουργήθηκε το 1993. Η συγκυρία που οδήγησε στη δημιουργία της ήταν ο πόλεμος στα Βαλκάνια. Χάρη στη συνάντηση με τις Γυναίκες στα Μαύρα του Βελιγραδίου, που περιόδευσαν στην Ισπανία για να εξηγήσουν την κατάσταση στα Βαλκάνια και την μη βίαιη αντίσταση των φεμινιστριών του Βελιγραδίου. Μερικές δεκάδες γυναίκες απ' όλη την Ισπανία ευαισθητοποιηθήκαμε και συμμετείχαμε στη 2η Διεθνή Συνάντηση Γυναικών ενάντια στον Πόλεμο, που έγινε στη Βοϊβοδίνα.

Απαρτίζεται από γυναίκες που είχαν προηγούμενη συμμετοχή στο φεμινιστικό κίνημα;

Ένα μέρος της απαρτίζεται από παλιές φεμινίστριες, από την περίοδο εκδημοκρατισμού της Ισπανίας στη δεκαετία του 70. Ένα άλλο μέρος των μελών μας προέρχεται από γυναίκες που δραστηριοποιούνταν στα πλαίσια ανθρωπιστικών οργανώσεων και εθελοντικών ομάδων. Αυτές ήθελαν να αγωνιστούν για τη γυναικεία διάσταση των προβλημάτων του πολέμου. Υπήρχε τότε μεγάλη ευαισθητοποίηση γύρω από το θέμα των βιασμών γυναικών στη Βοσνία. Τη στιγμή εκείνη το φεμινιστικό κίνημα συνειδητοποίησε ότι υπάρχουν εγκλήματα πολέμου κατά των γυναικών και ότι πόλεμος παράγει μια ειδική κατάσταση

για τις γυναίκες. Από την άλλη, κινητοποιήθηκαν γι' αυτό το θέμα πολλές γυναίκες που συμμετείχαν στο ειρηνιστικό, το αντιμιλιταριστικό, το οικολογικό κίνημα και σε πιο παραδοσιακές μη κυβερνητικές οργανώσεις, που δεν δήλωναν φεμινίστριες. Η δημιουργία της οργάνωσής μας ήταν λοιπόν η συνισταμένη διαφορετικών ρευμάτων.

Με τέτοιες διαφορές προέλευσης πώς αποκτήσατε κοινές απόψεις;

Από το σημείο εκείνο, ξεκίνησε η πραγματική δουλειά. Συγκεκριμένα ο στοχασμός πάνω στη σχέση της πατριαρχικής εξουσίας και του πολέμου. Γιατί προηγουμένως υπήρχε μία ισχυρή τάση να θεωρείται η πατριαρχία ως μία άμεση διάκριση κατά των γυναικών, χωρίς ανάλυση όλων των δομών εξουσίας. Υπάρχουν ακόμα φεμινίστριες που πιστεύουν ότι το ζήτημα του στρατού, για παράδειγμα, είναι ένα ζήτημα και για τα δύο φύλα. Δεν βλέπουν ότι εμείς ως φεμινίστριες μπορούμε να παρέχουμε μια ειδική ανάλυση του μιλιταρισμού ως έκφραση της πατριαρχικής εξουσίας. Οι Γυναίκες στα Μαύρα της Σεβίλης διεκδικούμε την ταυτότητα των φεμινιστριών-αντιμιλιταριστριών, όχι όμως και οι Γυναίκες στα Μαύρα της Βαλένθια, που δεν θεωρούν ότι χρειαζόμαστε την αντιμιλιταριστική ετικέτα. Έχουμε πολλές διαφορετικές απόψεις, αλλά μπορούμε παρ' όλ' αυτά να συνυπάρχουμε αρμονικά.

Πόσες είσαστε συνολικά σε όλην την Ισπανία;

Είναι δύσκολο να πει κανείς. Οι σταθερές ακτιβίστριες δεν είμαστε πολλές. Αλλά έχουμε ένα μεγάλο δίκτυο υποστηρικτριών. Εδώ στη Σεβίλη, για παράδειγμα, όταν θέλουμε να κάνουμε μία κινητοποίηση ή ένα συνέδριο, μπορούμε να υπολογίζουμε σε μεγάλο αριθμό γυναικών από τα Πανεπιστήμια και τις γειτονιές, όπου έχουμε αναπτύξει μεγάλη δραστηριότητα. Δουλεύουμε ακόμα και με γυναικείες οργανώσεις της εκκλησίας ή με γυναικείες ομάδες γειτονιάς, που ξεπηδούν με αφετηρία τη δράση κατά του αναλφαβητισμού. Στη Ανδαλουσία έχουμε υψηλό ποσοστό αναλφάβητων. Μας υποστηρίζουν πολλές γυναίκες δασκάλες των Κέντρων Αλφαβητισμού, που μας προσκαλούν να δώσουμε διαλέξεις και να οργανώσουμε εργαστήρια. Για παράδειγμα, εγώ, μαζί με μία φίλη από τις Γυναίκες στα Μαύρα, αναπτύσσουμε δραστηριότητα για το θέμα της αντι-παγκοσμιοποίησης. Έδωσα μία μικρή διάλεξη σε μία γειτονιά περιφερειακή και πολύ περιθωριοποιημένη, όπου οι γυναίκες μου ζήτησαν να μιλήσω για την παγκοσμιοποίηση. Στο τέλος μου ζήτησαν να μιλήσω για το τι μπορούμε να κάνουμε. Μίλησα για τον οικο-φεμινισμό, για τον αντιμιλιταρισμό, για τα προβλήματα των γυναικών σε παγκόσμιο επίπεδο. Αποφασίσαμε να ξεκινήσουμε μια

δουλειά συνειδητοποίησης για το τι είναι παγκοσμιοποίηση. Με τη συνεργασία πολλών Κέντρων Εκπαίδευσης και Αλφαβητισμού και γυναικείων οργανώσεων θα οργανώσουμε ένα εκπαιδευτικό σεμινάριο, όπου οι Γυναίκες στα Μαύρα θα διανείμουμε υλικό σε εκπαιδεύτριες και εκπαιδευόμενες. Ας πούμε ότι θα μελετήσουν την ντομάτα. που καλλιεργείται στην Αλμερίγια. Τι χημικά δηλητήρια περιέχει, τι σημαίνει από την άποψη της εκμετάλλευσης των μεταναστών, πώς βιομηχανοποιείται και περνάει στα χέρια των γυναικών εργατριών που υφίστανται εκμετάλλευση. Το ίδιο θα κάνουμε και με τα ρούχα της Ζάρα και τα καλλυντικά. Με όλα τα αντικείμενα που καθημερινά πιάνουν στα χέρια τους οι γυναίκες. Εγώ θα ασχοληθώ με το φυσικό αέριο που έρχεται από την Αλγερία και την εκμετάλλευση των φυσικών πόρων των άλλων χωρών. Μετά από τρεις μήνες θα κάνουμε μία μεγάλη έκθεση, ένα σούπερ μάρκετ πληροφόρησης. Στο τέλος θα δούμε εάν θα μπορέσουμε να συγκροτήσουμε ένα μεγάλο δίκτυο και να μποϊκοτάρουμε ορισμένα προϊόντα.

Οι Γυναίκες στα Μαύρα συνεργαζόμαστε πολύ με τις Μαροκινές. Είμαστε μέλος του Δικτύου «Οι δύο όχθες». Υπάρχει ένα πολύ αναπτυγμένο γυναικείο κίνημα στο Βόρειο Μαρόκο. Μας ζητούν να τις

βοηθήσουμε σε θέματα εκπαίδευσης.

Από αυτά που μας περιέγραψες, αναπτύσσετε τελευταία ως οργάνωση μία μεγάλη δραστηριότητα στα πλαίσια του κινήματος της αντι-παγκοσμιοποίησης. Ξεκινήσατε όμως από τον αντιμιλιταρισμό. Σε τι στηρίζεται σήμερα η ενότητά σας ως οργάνωση;

Ο πυρήνας της ταυτότητάς μας σε όλη την Ισπανία είναι ότι είμαστε φεμινίστριες-ειρηνίστριες. Τώρα, στη Σεβίλη έχουμε μία μεγάλη δυναμική. Υπό την έννοια ότι αναζητούμε μία δική μας οπτική πάνω στο θέμα των σχέσεων μεταξύ βασικών κατηγοριών. Για παράδειγμα, όταν μιλάς για τον πόλεμο οδηγείσαι σε μία συζήτηση για τη σχέση των πολιτισμών, την εξουσία της Δύσης πάνω στον υπόλοιπο κόσμο, τον οικονομικό πόλεμο που είναι συνυφασμένος με τον στρατιωτικό πόλεμο. Εμείς είμαστε ενάντια σε κάθε πόλεμο, στο δικαίωμα να κατακτάς άλλες περιοχές και ανθρώπινα όντα και να τις εκμεταλλεύεσαι.

Έχουμε επίσης συναίσθηση ότι κάνουμε εδώ μία εντελώς διαφορετική δουλειά απ' ότι μία κλασική ομάδα ειρηνιστών. Γιατί εμείς είμαστε φεμινίστριες και εργαζόμαστε πάνω στην πατριαρχική διάσταση του πολέμου. Θέλουμε να αποτοξινωθούμε από τις αξίες της πατριαρχίας για να μπορέσουμε ανασυγκροτήσουμε ένα κόσμο που στηρίζεται στα συναισθήματα. Μπορεί αυτό να ακούγεται λίγο χριστιανικό

βέβαια. Ενδιαφερόμαστε για τον οικοφεμινισμό. Αλλά δεν έχουμε ακόμα τις δυνάμεις να τον αφομοιώσουμε. Γι' αυτό το σκοπό χρειάζονται οικοφεμινιστικές ομάδες. Ως Γυναίκες στα Μαύρα δουλεύουμε με γυναίκες οικολόγους, όπως και με άλλες γυναίκες. Δεν κάνουμε αποκλεισμούς. Δεν είμαστε εξειδικευμένες σε όλα τα θέματα, γι' αυτό και είναι σημαντικό να μάθουμε να λειτουργούμε μονίμως σε δίκτυα.

Ξεκινώντας λοιπόν ως φεμινίστριες από τον αντιμιλιταρισμό, επεκτείνουμε ως οργάνωση την αντίθεσή μας από το στρατιωτικό πόλεμο στον οικονομικό πόλεμο, τον κοινωνικό πόλεμο και τον πολιτιστικό πόλεμο. Είναι απαραίτητο να διευρύνουμε την οπτική και τη θεωρία μας για να προχωρήσουμε.

Για την Παλαιστίνη τι κάνατε;

Θελήσαμε να δείξουμε ότι πέρα από την ένοπλη αντίσταση των Παλαιστινίων είναι δυνατόν να αναπτυχθούν δίκτυα πολιτών και ότι οι γυναίκες μπορεί να είναι πρωταγωνίστριες στην ανάπτυξή τους. Πετύχαμε να φέρουμε εδώ μία Παλαιστίνια, δημοτική σύμβουλο της πόλης Μπελέν μαζί με μία Ισραηλινή από τις Γυναίκες στα Μαύρα.

Σε όλη την Ισπανία οργανώσαμε διαλέξεις με αυτές τις γυναίκες, για να δείξουμε ότι είναι σημαντική η αντίσταση των πολιτών και από τις δύο πλευρές. Οι Γυναίκες στα Μαύρα του Ισραήλ χρειάζονται στήριξη γιατί είναι πολύ απομονωμένες.

http://www.genderissues.org.gr/InfoFemina/CurrentIssue/News/gynaikes%20sta%20mavra.htm

